

บทนำ

ร่างสูงใหญ่ยืนชุกมือกับกระเป๋ากางเกงหันหน้าไปทางผนังกระจก
แสงสีเงินยวงของพระจันทร์เต็มดวงสอดกระทบใบหน้าคมเข้มให้ดู
กร้าวแกร่งยิ่งขึ้นไป ในขณะที่ดวงตาสีเข้มจับจ้องไปยังภาพยามค่ำคืนของ
เมืองหลวงที่ดูวุ่นวายด้วยแสงไฟจากรถราที่วิ่งอยู่บนถนนเบื้องล่างราวกับ
ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ทำให้รู้สึกว้าวุ่นที่เขายืนอยู่ไม่น่าอภิรมย์ที่จะ
อยู่อาศัยเลยสักนิด

ชายหนุ่มแค่นหัวเราะ นึกไม่ถึงเลยว่าเวลาเจ็ดปีที่จากบ้านเกิด
เมืองนอนไปนั้น มันจะทำให้ความรู้สึกของเขาเปลี่ยนไปได้ถึงขนาดนี้

พันธกานต์เบนสายตาจากผนังกระจกของห้องพักผ่อนแบบร่าง
ของงานตกแต่งภายในที่ดูกวาดลงบนกระดาดชปอนด์ ตรงมุมขวาล่างของ
ภาพมีสัญลักษณ์ที่มีลักษณะเป็นเส้นตัวด มองแล้วคล้ายจะเป็นตัวอักษร
และข้อความสั้นๆ...

P. Piriyawattana

เส้นสายที่ตัวดตัวเป็นอักษรนี้ย่อมาจากคำว่า 'ภคตรา พิริยะวัฒน์'...
ดวงตาของเขาฉายรอยขบขันเมื่อพยายามนึกภาพใบหน้าของเธอ

เมื่อได้รู้ว่าใครเป็นผู้ว่าจ้างให้เธอออกแบบงานชิ้นนี้ หากอีกไม่กี่นาทีต่อมา ความขบขันในดวงตาคู่เดิมกลับแปรเปลี่ยนเป็นความปวดร้าว ยามที่ ภาพเหตุการณ์ในอดีตที่ฝังใจของเขามากกว่าเจ็ดปีนั้นยังฉายชัดอยู่ใน ความทรงจำไม่รู้ลืม

...

พันธกานต์เดินตรงมาหาเกตราที่นั่งมองไปทางอื่นคล้ายกับว่ากำลัง ครุ่นคิดอะไรอยู่กับตัวเองตรงชุดผ้าหีนอ่อนตัวประจำที่เขาและเธอจะ นัดพบกันในมหาวิทยาลัย ผิดกับตัวเขาที่กำลังเดินยิ้มร่าตรงเข้ามาหาเธอ 'เก พี่มีข่าวดีมาบอก' ชายหนุ่มเอ่ยก่อนที่จะเดินไปถึงหญิงสาวที่อยู่ ในชุดเสื้อยืดแบบพอดิตัวสี่ตุ่ม ซึ่งมีสีหยดเป็นอนึ่งประปรายตามตัว เลื้อยกับกางเกงยีนที่ตรงหัวเข้าขาดวิน บอกถึงสภาพการใช้นานที่ค่อนข้าง สมบูรณ์ของผู้นั่งเป็นเจ้าของได้เป็นอย่างดี

เธอหันหน้ากลับมาทางเขาเมื่อนั่งลงตรงเก้าอี้ตัวข้างๆ มองหน้า ของชายหนุ่มที่กำลังนั่งยิ้มร่าอยู่ข้างกาย

'ข่าวดีอะไรเธอพี่ปีน'

พันธกานต์ดึงมือหญิงสาวมากุม เธอรู้สึกได้ว่ามือเขาร้อนและขึ้นไป ด้วยเหงื่อ

'พี่ทำสำเร็จแล้ว' เขากล่าวพร้อมกับยื่นซองสีน้ำตาลขนาดใหญ่ไป ตรงหน้า โดยไม่นำพากับสีหน้าแสดงความฉงนของเกตราที่รับซองนั้นมา อย่างงงๆ 'ลองอ่านดูสิ' เขาระตุ้นเธออย่างกระตือรือร้น

เกตราไล่กวาดสายตาด่านอย่างตั้งใจตั้งแต่บรรทัดแรกจนถึง บรรทัดสุดท้าย แล้วเธอก็เงยหน้าขึ้นมามองเขา

'คุณเรียนต่อปริญญาโทที่อเมริกา...'

พันธกานต์พยักหน้า 'ใช่' นั่นเป็นที่พี่เคยบอกเขาไปแล้วว่ามันเป็นทุน ให้เปล่า แถมยังให้สิทธิ์นักศึกษาในการทำงานที่โน่นด้วย พี่พยายาม

มาตั้งนานก็เพื่อคุณนี่แหละ’

เขาสบตาเธอด้วยความรู้สึกเต็มตื่นยินดี...คุณนี่เป็นทุนให้เปล่าที่คนนับพันจ้องจะช่วงชิง แต่เขาก็พยายามจนสุดความสามารถที่จะเอาคุณนี้มาให้ได้ เพราะต้องการที่จะตามเกณฑ์ซึ่งกำลังจะได้รับทุนจากรัฐบาลไปเรียนต่อปริญญาโทในปีการศึกษาหน้า

‘ถึงจะอยู่กันคนละเมือง แต่ได้อยู่ในรัฐเดียวกันก็ยังมีดี เราจะไปได้มาหากันง่ายๆ ไง’

หญิงสาวมองหน้าพันธกานต์ด้วยสายตาที่ทำให้เขารู้สึกแปลกไปจนเขารู้สึกสงสัยว่าเธอไม่รู้สึกยินดียินร้ายกับความสำเร็จของเขาครั้งนี้เลยสักนิดหรือไง

‘เกเป็นอะไร’ เขาว่าพลางขมวดคิ้ว ‘เกไม่ดีใจหรือที่พี่จะได้ไปอเมริกา’

เธอเหลือบตามองเขาแวบหนึ่งก่อนหลุบตาลงต่ำ

‘เกสละสิทธิ์ทุนนั้นแล้ว’

‘หา?’

‘ก็บอกว่าเกสละสิทธิ์ทุนนั้นแล้ว’ เธอย้ำอีกครั้ง

‘หา?’ เขายังพูดเป็นอยู่แค่คำเดียว งุนงงกับสิ่งที่เกิดขึ้นเสียจนไม่สามารถเอ่ยอะไรที่ดีกว่านี้ออกมาได้ เขาไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเกณฑ์ทำไมเธอต้องสละสิทธิ์ทุนที่ได้ มีคำถามอีกร้อยแปดเกิดขึ้นและร้องถามเขาอย่างอึ้งอลงอยู่ในสมอง

แต่แล้วเขาก็ได้คำตอบสำหรับทุกคำถามที่เกิดขึ้น...เมื่อเธอเงยหน้าขึ้นมามองเขาอีกครั้งด้วยสายตาว่างเปล่า พร้อมกับเอ่ยถ้อยคำสั้นๆ ด้วยเสียงแผ่วเบา หากมีอำนาจรุนแรงพอที่จะฉีกหิ้งหัวใจเขาจนขาดวินไม่มีขึ้นดี

‘เกว่า...เราเลิกกันดีกว่าพี่ป็น’

...

เธอจะรู้บ้างไหมว่า ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานเท่าใด เขายังคงไม่เหลือ
สายตาไว้มองผู้หญิงคนไหนอีกเลยนอกจากเธอ...พันธกานต์กำมือแน่น...

"พี่จะไม่ยอมให้เรื่องระหว่างเรามาจบลงแค่นั้นหรอกนะเอ" เขาก
กล่าวกับแบบร่างงานราวกับว่ามันจะมีจิตใจรับรู้ได้เหมือนเจ้าของ วันนี้
เขาจะต้องได้รับคำตอบสำหรับทุกความเคลือบแคลงสงสัยที่เมื่อก่อนเขา
ไม่มีสิทธิ์แม้กระทั่งจะทวงถาม และสำหรับการกระทำของเธอเมื่อเจ็ดปี
ก่อนทุกคำถาม!

บทที่ 1

ภายในอาคารสูงขนาดไม่ต่ำกว่าสามสิบห้าชั้นใจกลางเมืองซึ่งเป็นศูนย์กลางของย่านธุรกิจในกรุงเทพมหานคร เป็นที่ตั้งของสำนักงานบริษัทออกแบบตกแต่งภายในที่มีชื่อเสียงอันดับต้นๆ ของประเทศ ทั้งโรงแรมชื่อดัง หมู่บ้านจัดสรรราคาสูงลิ่วทั้งหลาย และบ้านของคนใหญ่คนโตระดับประเทศ ล้วนเป็นผลงานการออกแบบตกแต่งภายในของบริษัทนี้ทั้งสิ้น ภายในสำนักงานที่ถูกตกแต่งไว้อย่างทันสมัยและเป็นสัดส่วนนั้น หญิงสาวร่างสูงโปร่ง ผมทรงชอยสั้นไล่ระดับแบบนำสมัย ส่งให้ใบหน้ารูปไข่ชวนมองด้วยดวงตาวารีแบบคนไทยเชื้อสายจีนจมูกโด่งปลายเขียดบ่งบอกว่าเจ้าของเป็นคนรุ่น รับกับริมฝีปากอิมเต็มที่มีเม้มสนิทเป็นเส้นตรงเพราะกำลังใช้สมาธิจดจ่อกับงานตรงหน้า

เสียงโทรศัพท์แบบที่ใช้ภายในสำนักงานดังขึ้น เจ้าของดวงหน้างามขมวดคิ้วเล็กน้อยก่อนจะคว้าโทรศัพท์ขึ้นมารับ

"เฮตราพุดค่ะ"

"เฮ เข้ามาหาพี่หน่อย พี่มีเรื่องจะคุยด้วย" น้ำเสียงของคนที่อยู่ปลายสายดังเรียบเรื่อย และคนที่ได้ยินเองก็รู้ว่าคนที่อยู่ปลายสายนั้นไม่ใช่

ใครที่ไหน นอกจากเจ้านายและรุ่นพี่ของเธอเอง

"คะ เดี่ยวเกษะพงานแล้วจะเข้าไปหาคะพีนพ" เธอวางหูโทรศัพท์ ก่อนจะหันมาจัดการเซพงานตรงหน้าอย่างที่กล่าวไว้ ลูกชิ้นสำรวจการ แต่งกายให้ดูเรียบร้อยแล้วจึงออกจากห้องทำงาน

นพคุณละลายตาจากแฟ้มงานตรงหน้าเมื่อได้ยินเสียงเปิดประตู คลឹยืมเมื่อผู้มาใหม่ นั่งลงตรงเก้าอี้ด้านตรงข้ามเขาอย่างคุ้นเคย

"พีนพเรียกภเข้ามาคุยเรื่องอะไรหรือคะ"

"งานใหม่ไปถึงไหนแล้วล่ะ"

"ก็กำลังร่างแบบลงใน CAD* นะคะ คิดว่าพรงนี้คงจะเสร็จแล้ว แต่ไม่รู้ว่าจะต้องแก้งานเพิ่มเติมอีกหรือเปล่า" เกตราเอ่ยพลางทำหน้าที่ เมื่อนึกถึงลูกค้ารายใหม่ของบริษัทที่ว่าจ้างให้ตกแต่งและปรับปรุงลิอบบี้ ของโรงแรมเสียใหม่ แถมยังเจาะจงมาว่ามัณฑนากรที่จะทำงานนี้ต้อง เป็นเธอ

นพคุณเห็นท่าทางเบื่อโลกของผู้ที่เป็นทั้งรุ่นน้องและมัณฑนากร มือหนึ่งของบริษัทแล้วก็อดขำไม่ได้

"ได้งานโปรเจกต์ที่ใหญ่อย่างโรงแรมในเครือเอ็นแอนด์แอลกรุ๊ปทั้งที่ ทำไม่ทำหน้าที่เหมือนกนิยาขมมาอย่างนั้นล่ะหา"

"พี่ก็ลองมาเป็นเกตุลิตะ มีอย่างที่ไหน ไ้อ้เราอุตส่าห์เข้าไปคุยงาน ด้วยดีๆ ดันวางฟอร์มโตอย่างกับเราเป็นคนงานก่อสร้าง" แล้วเธอก็ ทำหน้าเลียนแบบคูร์ณิที่กล่าวถึงให้นพคุณดู

นพคุณถึงกับหัวเราะก๊ากกับท่าทางของเธอ

"หัวเราะเข้าไปเถอะ...ถ้าโดนกับตัวแล้วระวังจะขำไม่ออก" เกตรา กล่าวหน้าง้ำ

เมื่อเห็นว่าคนตรงหน้าทำหน้าอเป็นจวก นพคุณจึงหยุดหัวเราะ

* เป็นคำเรียกย่อๆ ของโปรแกรม AutoCAD ซึ่งเป็นโปรแกรมประยุกต์ที่ใช้ในการสร้างแบบแปลนงาน และการร่างแบบอาคารในคอมพิวเตอร์

แล้วเอ่ยพลอบ (แบบไม่จริงจังนัก) "เฮ้ย อย่าซีเรียสน่า...ทำอย่างกับว่าไม่เคยเจอลูกค้าประเภทนี้มาได้ ท่องไว้สิเฮ ลูกค้าคือพระเจ้า..." แต่ดูเหมือนว่าคนฟังจะไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่เขาพูด นพคุณจึงยกปากกาในมือมาวาดภาพเป็นรูปวงกลมวนเข้าวนออกต่อหน้าเธอ "หรือว่าจะให้พี่ช่วยสะกดจิตให้"

"จะบ้าเหรอพี่ ไปกันใหญ่แล้ว" หญิงสาวแหงส่ายกลางคว่ำปากกาที่แกว่งไปมาชวนเวียนหัวมาถือไว้เอง

"ถ้าอย่างนั้นก็ดูนี่" นพคุณยื่นการ์ดกระดาษแข็งขนาดเท่านามบัตรให้แกเธอ "ทางโน้นเขาเพิ่งติดต่อมาว่าเอ็มดี* คนใหม่เพิ่งมาจากอเมริกาเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว เลยขอให้เธอช่วยโทรไปคุยกับเขาเรื่องงานนี้อีกทีหนึ่ง"

"ตาย...ทำไมไม่รอให้ถึงเที่ยงคืนแล้วค่อยโผล่มาล่ะ" หญิงสาวกล่าวประชดก่อนจะหยิบการ์ดนั้นขึ้นมาดู ก็พบว่ามีเพียงเลขเรียงตัวเก้าหลัก บ่งบอกให้รู้ว่าเป็นหมายเลขโทรศัพท์เท่านั้น

"แล้วนี่ให้มาแต่เบอร์โทรศัพท์ เกตงนั่งทางในรู้ได้เองใช่ไหมว่าคุณเอ็มดีเนี่ยเขาชื่ออะไร"

นพคุณส่ายหน้าอย่างระอากับสำนวนกระแทกแตกดันของเกตรา ซึ่งดูเหมือนจะเป็นพรสวรรค์ส่วนตัวของเธอ

"เขาชื่อคุณแพน" และรีบโบกมือห้ามเมื่อลูกน้องมือหนึ่งทำท่าจะชักเขาต่อ "โทรไปหาเขาเดี๋ยวก็รู้เองแหละ พี่หมดเรื่องกับเราแล้ว เดี่ยวช่วยตามไอ้ตุนเข้ามาหาพี่ด้วย จะถามเรื่องความคืบหน้าของคอนโดฯ ที่สุขุมวิทซะหน่อย"

"คะพี่" หญิงสาวขานรับคำสั่งอย่างแข็งๆ เมื่อเห็นว่าเจ้านายและรุ่นพี่ของตนไม่เปิดโอกาสให้ชักพอกได้อีกต่อไป

เมื่อร่างสูงโปร่งของเกตราลბหายไปจากประตูห้องแล้ว นพคุณก็ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ เมื่อนึกถึงบุคคลผู้ฝากหมายเลขโทรศัพท์

* M.D. (Managing Director) : กรรมการผู้จัดการ

นั่นแก่เขา

"งานนี้จะออกหัวหรือออกก้อยวะเนี่ย"

มือเรียบบางละจากเท็บเล็ต* และคีย์บอร์ดที่จับมานานกว่าก่อนวันก่อนจะเลื่อนมาวดขมับทั้งสองข้างของตัวเองเพื่อขบไล่ความเครียดในดวงตาที่ใช้งานอย่างหนักมาทั้งวัน หญิงสาวถอนใจเมื่อมองภาพแบบร่างของห้องโถงโรงแรมที่ปรากฏบนจอภาพ มันเป็นเรื่องช่วยไม่ได้ที่เธอจะต้องหอบงานกลับมาทำที่เชียงใหม่ในช่วงวันหยุดยาวแบบนี้ เพราะเธอจะต้องพรีเซนท์งานชิ้นนี้ในอาทิตย์หน้า

ริมฝีปากของเกาตราเข้มแน่นด้วยความหงุดหงิดเมื่อนึกถึงสาเหตุที่เธอต้องมานั่งทำงานในช่วงวันหยุดพักผ่อนยาวที่แสนจะมีค่าแบบนี้

ก็เพราะอะไร ถ้าหากไม่ใช่...บทสนทนาที่เธอได้พูดคุยกับ 'ลูกค้า' ผู้ว่าจ้างของเธอเองนั่นแหละ!

...

'สวัสดิ์ดีค่ะ ดิฉันขอเรียนสายกับคุณแพนค่ะ'

'ไม่ทราบว่ามีใครจะเรียนสายด้วยค่ะ' เสียงของผู้อยู่ปลายสายซึ่งเธออนุมานเอาไว้ว่าจะเป็นเลขานุการของคุณแพนอะไรนั้นตอบกลับมาอย่างสุภาพ

'ดิฉันเป็นมัณฑนากรจากบริษัทเฮ้าส์ เอ็นชานท์ (House Enchanted) คุณแพนแจ้งให้ดิฉันติดต่อกลับมาหาเขาค่ะ'

'กรุณาถือสายรอสักครู่นะคะ' แล้วเลขานุการก็เงียบไปครู่หนึ่งก่อนตอบกลับมา 'ดิฉันจะโอนสายของคุณไปให้คุณแพนเดี๋ยวนี้เลยค่ะ'

'สวัสดิ์ดีครับ' เสียงหัวท่อมดังมาตามสายเมื่อได้ยินสัญญาณโทรศัพท์

* Tablet : เม้าส์ที่มีรูปร่างเป็นปากกา ใช้สำหรับงานออกแบบกราฟิกดีไซน์ที่ต่อจาวาดภาพในโปรแกรมประยุกต์บางโปรแกรม

ตั้งไม่ถึงครั้งที่สอง

น้ำเสียงที่ฟังดูคุ้นเคยอย่างน่าประหลาดทำให้เกตรานิ่งอึ้งไป จนกระทั่งอีกฝ่ายกล่าวทักอีกครั้งเธอจึงรู้สึกตัว

‘สวัสดิ์ค่ะ ดิฉันเกตรา มัณฑนากรจากเฮ้าส์ เอ็นชานท์ค่ะ’ หญิงสาวอยากเชกหัวตัวเองที่เผลอทำกิริยาเป็นๆ ใส่ลูกค้า ทั้งที่ปกติแล้วไม่เคยพลาดแบบนี้เลยสักหน ‘คุณหมพอคุณแจ้งให้ดิฉันทราบว่าคุณแพนต้องการให้ดิฉันติดต่อกลับเรื่องการออกแบบห้องโถงของโรงแรม ไม่ทราบว่า คุณแพนมีคำถาม ข้อสงสัย ข้อเสนอแนะ หรืออย่างอื่นอีกหรือคะ’

‘ใช่ ผมได้ทราบถึงคอนเซ็ปท์เบื้องต้นจากคนที่คุณได้คุยไปก่อนหน้านี้แล้ว แต่ว่าตอนนี้ผมอยากจะทราบว่าคอนเซ็ปท์จริงๆ ที่ได้ออกแบบมาแล้วเป็นยังไง’

หญิงสาวขมวดคิ้วด้วยความสงสัย เอ...โรงแรมนี้มันยังงั้นกัน คุยกับลูกน้องแล้วแต่นายกลับไม่รู้อะไรเลยสักอย่าง มันยังงั้นกันแน่

‘แล้วแบบสเก็ทซ์ของห้องโถงที่ดิฉันส่งไปให้ทางโรงแรมได้พิจารณา ดูเมื่ออาทิตย์ที่แล้วละคะ ไม่ทราบว่า คุณแพนได้ดูแล้วหรือยัง’

‘ยัง’

เกตราถึงกับอ้าปากค้างกับคำตอบที่ได้ยิน อีตานี้จะเอาอย่างไรกับฉันกันแน่ ให้โทรมาคุยเรื่องงาน แต่ยังไม่ได้อ่านแบบสเก็ทซ์ของห้องโถงเลย มันจะคุยกันรู้เรื่องมั้ยละเนี่ย!

และไม่ทันที่เธอจะได้กล่าวอะไร อีกฝ่ายก็พูดต่อราวกับไม่ยินดียินร้ายกับคำตอบของตนเมื่อครู่

‘เอาเป็นว่าวันพุธหน้าคุณช่วยเตรียมแปลงานกับแบบจำลองมาให้ผมดูก็แล้วกัน’ แล้วเขาก็วางหูไปทันทีที่พูดจบประโยค

เกตรานิ่งอึ้งกับหูโทรศัพท์ที่ยังถือค้างอยู่ก่อนที่จะวางมันลงกับพื้น มือเรียวบางยกขึ้นกุมขมับตัวเองทั้งที่อยากจะร้องกรี๊ดและหาใครมากระแทกสักคนเพื่อระบายความโมโห

ทั้งแปลนกับพีริเซนทำงานภายในวันพรุ่งหน้า...
เยี่ยมไปเลย ลาก่อนวันหยุดอันแสนสุขของเธอ!

...

นี่ยิ่งดีว่าแบบร่างสามมิติที่จะต้องนำไปใช้พีริเซนทีในอาทิตย์หน้า
เธอมอบหมายให้รุ่นน้องในสำนักงานทำไปแล้ว เหลือก็เพียงแต่เตรียม
ภาพจำลองของงานที่ต้องนำเสนอให้แก่ลูกค้าเจ้าปัญหาของเธอเท่านั้น

แต่ถึงกระนั้น สิ่งที่น่าแปลกอยู่อย่างหนึ่งก็คือหลังจากที่ได้คุยกับ
นายคุณแพนคนนั้นแล้ว เธอกลับรู้สึกคุ้นเคยกับเขาอย่างน่าประหลาด
ทั้งที่คุยกันไม่ถึงสิบนาทีด้วยซ้ำ

บางทีอาจจะเพราะว่าเสียงของตานั้นคล้ายกับ...

เกตตราีบสลัดศีรษะไล่ความคิดฟุ้งซ่านของตัวเองทันทีเมื่อรู้สึกตัว
ว่ากำลังจะหวนระลึกไปถึงคนที่เธอไม่ควรจะนึกขึ้นมาได้

เพราะอีตาคุณแพนแท้ๆ ที่ทำให้เธอทำงานหนักจนนึกถึงเรื่องไม่
เป็นเรื่องขึ้นมาได้! หญิงสาวเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันสาปแช่งลูกค้าผู้ไม่รู้โอ้ไหน
อีเห่นของตัวเองอย่างพาลๆ

"เป็นอะไรไปนะเอา"

เสียงทักที่ตั้งมาจากเบื้องหลังทำให้เกตตราหันไปมอง และส่งยิ้ม
บางๆ ให้กับเจ้าของใบหน้าที่มีส่วนผสมของตะวันออกและตะวันตกซึ่ง
กำลังยื่นถ้วยกาแฟที่อยู่ในมือให้แก่ตน

"ไม่มีอะไรนี่" หญิงสาวปฏิเสธก่อนจะรับถ้วยกาแฟจากมือของญาติ
ผู้น้อง

"ไม่มีได้ยังไง ก็เราเห็นอยู่ว่าเธอนั่งทำหน้าที่เหมือนแค้นใครอยู่
หน้าคอมฯ ตั้งนาน" วันสนั่นทักล่าวก่อนจะทรุดตัวลงนั่งบนโซฟาหนัง
สีครีมที่ตั้งอยู่ข้างๆ โต๊ะทำงานของเกตตรา